

Iltapuhteella.

Minulla on 17-vuotias poika, joka on oppinut jotenkin itseksensä, siis ilman opetusta ja ohjausta, mielestäni varmaksi ja koko pitkälle menneeksi pianonsoittajaksi. Soittelee Melartinia, Sibeliusta, Palmgrenia, Merikantoa, Kuulaa y. m. mestarien kappaleita. Tässä ei vielä olisi mitään mainitsemisen arvoista, mutta kun hän on alkanut viime aikoina säveltää myöskin omia kappaleitansa, niin pidän sen jonkinlaisena unitajuntatilán tuloksena (vaikka onkin valveilla), siksi että hänellä ei ole aavistustakaan sävel- ja sointuopista, ei tunne ainoatakaan intervallia, ei edes äänilajin nimeä, eikä edes tiedä tavallisia skaalojakaan. Kuitenkin hän kirjoittaa sävellyksensä paperille asiaankuuluvalla tavalla. Sävelet soivat aina hänen päässään, – ei hän seurustele milloinkaan samanikäistensä kanssa, on mieluummin yksin ja voi unohtua yksinään ollen tuntikausiksi pianon ääreen. Kun joku sävellys syntyy, niin tapahtuu se ikäänkuin salassa, – ketään ei saa olla koko talossa.

J. E. O.

Ylläolevan johdosta pyydän huomauttaa, että luova taiteellinen toiminta edellyttää tajunnan kohoamista aivojen eetterikerroksiin, jostapäin sen on helpompi ottaa vastaan inspiratsionia sisäisistä maailmoista. Koska tämä tajunnan muutto on perin yksityistä laatua, ovat monet nerokkaat ihmiset omituisia tavoiltaan varsinkin luomisen hetkellä.

P. E.